

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. III. 20.600/2009/3.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Kiss Miklós Ügyvédi Iroda (4025 Debrecen, Petőfi tér 7. szám, ügyintéző: Dr. Kiss Miklós ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (felperes címe) felperesnek -, a Dr. Tisza Ügyvédi Iroda (4025 Debrecen, Petőfi tér 7/A. I/6. szám, ügyintéző: Dr. Tisza Péter Tamás ügyvéd) által képviselt I., ügyintéző: Dr. Nyíriné Dr. Baranyai Beáta rendű alperes neve (alperes címe) I. r., a II.rendű alperes neve (alperes címe) által képviselt II.rendű alperes neve II. r., a Dr. Papp Tamás Gyula ügyvéd (4400 Nyíregyháza, Zrínyi Ilona u 3-5. szám) által képviselt III.rendű alperes neve(alperes címe) III. r., az IV.rendű alperes neve (alperes címe) IV. r., a V.rendű alperes neve (alperes címe) V. r., az VI.rendű alperes neve (alperes címe) VI. r., a VII.rendű alperes neve (alperes címe) VII. r. alperesek ellen, házastársi közös tulajdon megszüntetése iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2009. július 6. napján kelt, 14.P.21.344/2009/10. számú ítélete ellen az I. r. alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett, és 12. sorszám alatt kiegészített fellebbezése alapján - a 2010. április 27. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét részben megváltoztatja akként, hogy a felperes tulajdoni hányadát 127/500-ban állapítja meg.

A ...-i Körzeti Földhivatal megkeresését akként módosítja, hogy a felperes bejegyezni rendelt tulajdoni illetősége 127/500-ad, az I. r. alperesé 373/500-ad.

Az árverési vételárból a felperest a végrehajtási költségekkel csökkentett vételár 25,4 %-ának 68 540 (Hatvannyolcezer-ötszáznegyven) Ft-tal csökkentet része, míg az I. r. alperest 74,6 %-a, valamint azon felül 68 540 (Hatvannyolcezer-ötszáznegyven) Ft illeti meg. Az árverés során a legkisebb vételárnál befolyó magasabb összeget a felperes javára 25,4 %, míg az I. r. alperes javára 74,6 % arányban kell elosztani.

A peres felek a másodfokú eljárási költségeiket maguk viselik.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A felperes és az I. r. alperes 1992. január 18. napján kötöttek házasságot, melyből 1992. július 25. napján ... utónevű gyermekük született. A felek utolsó közös lakása az I. r. alperes nevéen nyilvántartott ... , ... szám alatti ingatlanban volt, ahonnan a felperes 2005. január 1. napján, az életközösség megszűnését követően elköltözött.

Az I. r. alperes a korábbi házasságának fennállása alatt vásárolta a perbeli telekingatlant, melyen lévő, részben beépített tetőtérrel rendelkező lakóépület a különvagyona volt. Az épület a házasságkötést követően éveken át őrizetlenül állt, értéke a rongálódások és az időmúlás miatt jelentősen csökkent.

A házastársak 1997-ben kezdték meg az ingatlan helyreállítását, 2002-ig azon helyreállítási, felújítási és bővítési munkálatokat végeztek, a földszinti lakóteret beköltözhetővé tették, majd 2001-ben teraszt létesítettek, 2002-ben pedig beépítették a tetőtérrel.

A Debreceni Városi Bíróság a 2006. január 25. napján jogerőre emelkedett 24. P. 22.613/2005/7. számú ítéletével felbontotta a felperes és az I. r. alperes házasságát. A peres felek a bontóper során a 2006. január 25. napján kötött, 7. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt egyezségükben megállapodtak - többek között - abban, hogy a ... , ... szám alatti utolsó közös lakásuk kizárólagos használata az I. r. alperest illeti meg. A házastársi közös vagyonhoz tartozó ingóságokat megosztották azzal, hogy az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetése során a felperes jutójából levonásra kerül 220 000 Ft I. r. alperesnek járó ingóérték kiegyenlítés.

A házassági életközösség megszakadását követően a felperes törlesztette a felek III.r. alperes felé fennálló közös tartozását, melynek során 2007. január 1. napjáig összesen 308 320 Ft-ot teljesített.

A felperes volt munkáltatójától, az E.S. Rt-től 500 000 Ft munkáltatói kölcsönt vett fel, majd 2004. szeptember 29. napján további 1 000 000 Ft összegű kamatmentes lakáscélú kölcsönben részesült.

A peres felek az utóbb felvett munkáltatói kölcsönt nem forgatták be az ingatlanba, a kölcsön felvételét követően az ingatlan festésére, felújítására már nem került sor.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. r. alperest annak túrására, hogy az ingatlan-nyilvántartásban a ...-i ... hrsz. alatt nyilvántartott ingatlan 21/40 részében tulajdonjoga házastársi vagyonközösség és különvagyon címén bejegyzésre kerüljön, majd kérte az így bejegyzett közös tulajdon megszüntetését akként, hogy az I. r. alperes váltsa magához tulajdoni illetőségét 7 635 605 Ft megváltási összeg megfizetése mellett.

Kötelezni kérte az I. r. alperest, hogy fizessen meg továbbá 347 000 Ft tőkét, és annak középarányos időtől, 2005. november 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát.

A II-VII. r. alpereseket a fentiek túrására kérte kötelezni.

Az I. r. alperes az ingatlan 23/100-ad tulajdoni illetőségére elismerte a felperes tulajdoni igényét, az ezt meghaladó tulajdoni igény vonatkozásában azonban a felperes keresetének az elutasítását kérte különvagyonára hivatkozással.

Előadta, hogy teljesítőképességgel nem rendelkezik, ezért kérte a közös tulajdon árverési értékesítés útján történő megszüntetését.

Kérte továbbá a felperes 347 000 Ft megfizetésére irányuló keresetének az elutasítását, és a felperes perköltségben történő marasztalását.

A II-VII. r. alperesek a kereset teljesítését nem ellenezték.

A felperes különvagyonai igényét arra alapította, hogy az 1997-1998. évi beruházások megvalósításához felhasználásra került a különvagyonát képező, szülei által részére vásárolt és ...-ből hazaszállított 2 db ebédlőgarnitúra, és 1 db ülőgarnitúra, melyeknek eladási ára 680 000 Ft volt.

A felperes előadta továbbá, hogy a szülei készpénzzel is hozzájárultak az építkezéshez, a nyílászárókra 500 000 Ft-ot biztosítottak számára, míg további 500 000 Ft-ot kapott a Munkaügyi Központtól felvett újrakezdési kölcsön visszafizetésére.

Az I. r. alperes vitatta a felperes különvagyonai igényét, ezzel szemben különvagyonaként kérte elszámolni az édesanyjától örökölt 533 000 Ft-ot, a különvagyonai termőföldjének értékesítéséből befolyt 300 000 Ft-ot, továbbá a ...-ban élő barátjától, tanú 1.-től ajándékba kapott 1 500 000 Ft-ot is. Állította, hogy ezeket a pénzeszközöket a házra költötték.

A Debreceni Ítéltábla a Pf. III. 20.700/2008/9. sorszámú végzésével az elsőfokú bíróságnak a korábbi eljárásban meghozott ítéletét a kötelező perben állás hiánya miatt 2009. április 21. napján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezte.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban meghozott 45. sorszámú ítéletével kötelezte az I-II-III-IV-V-VI-VII.r. alpereseket túrják, hogy az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezzék a ...-i ... hrsz. alatt felvett, a valóságban ..., ... szám alatti ingatlanon a felperes 28/100-ad arányú tulajdonjogát házastársi közös vagyon jogcímén. A bíróság megkeresni rendelte a ...-i Körzeti Földhivatalt a felperes így megállapított tulajdoni illetőségének bejegyzése végett.

Az elsőfokú bíróság elrendelte az ingatlanon fennálló közös tulajdon árverési értékesítéssel történő megszüntetését, melynek alapjául az ingatlan legkisebb vételárát 14 500 000 Ft-ban határozta meg. Az értékesítés sikere esetére úgy rendelkezett, hogy a befolyó vételárból elsősorban a II-VII. r. alpereseknek járó összeget kell kifizetni, majd a megmaradt vételárból a felperest illeti a végrehajtási költségekkel csökkentett vételár 28 %-ának 65 840 Ft-tal csökkentett része, míg az I.r. alperest illeti a végrehajtási költségekkel csökkentett vételár 72 %-a, valamint azon felül 65 840 Ft. Ha az árverés során a legkisebb vételárnál magasabb összeget sikerül elérni, a többletet a felperes javára 28 %, az I. r. alperes javára 72 % arányban kell elosztani.

Az értékesítés sikere esetén az I. r. alperest kötelezte az ingatlannak az árverési vevő rendelkezésére bocsátására azzal, hogy elhelyezéséről maga köteles gondoskodni.

Úgy rendelkezett, hogy a felek az eljárás során felmerült költségeiket maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság döntésének indokolása szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján részben találta alaposnak a felperes keresetét. A felperes édesapja, testvére és tanú 4. tanúk vallomása alapján a felperes különvagyonaként számolta el az ...-ből átszállított 2 db ebédlőgarnitúra és 1 db ülőgarnitúra eladásából befolyt vételárat.

tanú 2.-nek, a felperes testvérének tanúvallomása alapján bizonyítottanak találta azt is, hogy a felperes szülei készpénzzel is hozzájárultak az építkezéshez, amikor a nyílászárókra 500 000 Ft-ot adtak. Egyebekben azonban a felperes által állított további 500 000 Ft szülői hozzájárulást nem találta igazoltnak.

Az elsőfokú bíróság az I. r. alperes oldalán nem számolt el a házassági életközösség alatt keletkezett különvagyoni hozzájárulást. Az volt az álláspontja, hogy bár az I.r. alperes örökségének tényét és összegét bizonyította, azt nem tudta igazolni, hogy különvagyona az ingatlan helyreállítása, bővítése során került felhasználásra.

Döntése indokaként rámutatott arra is, hogy az örökség kifizetésének és az örökség felhasználásának időpontja nem egyezett meg, az ingatlan felújítási, bővítési üteme a különvagyon erre a célra történő felhasználását nem támasztotta alá. Ezen okból utasította el az I. r. alperesnek a különvagyoni szántó eladási árával összefüggő igényét is.

Nem találta alaposnak az I. r. alperes tanú 1.-től kapott 1 000 000 Ft feletti összegre vonatkozó megtérítési igényét sem. Álláspontja szerint az I. r. alperes általánosságban jelölte meg a felhasználás célját, melyre vonatkozóan a tanúk sem tudtak konkrét nyilatkozatot tenni.

Mindezekre figyelemmel az elszámolás során az I. r. alperes különvagyonaként vette figyelembe az ingatlan telkének és az azon a házasságkötéskor lévő felülepítménynek az értékét, mely összesen 6 341 100 Ft volt, míg a felperes különvagyonaként értékelte a bútoreladásból befolyt vételárat (680 000 Ft), illetve a felperes édesapjától kapott 500 000 Ft készpénz összegét.

A felek különvagyona és a közös ráfordítás fele összege alapján a felperes tulajdoni igényét 28/100, az I. r. alperesét 72/100 arányban megalapozottnak találta, melynek megfelelően rendelkezett a felperes ingatlan-nyilvántartáson kívül megszerzett tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzése végett.

Mivel az I. r. alperes teljesítőképességgel nem rendelkezett, az ingatlanon fennálló közös tulajdont árverési értékesítés útján rendelte megszüntetni.

Az I. r. alperest - saját nyilatkozata alapján - kötelezte az ingatlanból történő kiköltözésre azzal, hogy elhelyezéséről saját maga köteles gondoskodni.

Megállapította, hogy a felperes az életközösség megszakadását követően 308 320 Ft közös hitelt törlesztett, melynek fele összegét elszámolni rendelte a közös tulajdon megszüntetése során.

Figyelemmel arra, hogy a felperest a házassági bontóperben kötött 24. P. 22.613/2005/7. számú bíróság által jóváhagyott egyezség alapján 220 000 Ft ingóérték kiegyenlítés megfizetési kötelezettség terhelte, a két összeg beszámításával 65 840 Ft-ban határozta meg a megváltási áron túlmenően az I. r. alperesnek járó tartozás összegét.

Az volt az álláspontja, hogy a felperes nem igazolta, hogy a 2004. szeptember 29. napján felvett 1 000 000 Ft kamatmentes lakáscélú kölcsön közös célra felhasználásra került, ezért ezen összeg fele összegének megtérítésére nem látott lehetőséget.

A peres felek az eljárás során teljes személyes költségmentességben részesültek, ezért akként rendelkezett, hogy a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli, míg saját költségeiket a felek maguk viselik.

Az elsőfokú ítélet ellen az I. r. alperes fellebbezett, és a - másodfokú tárgyaláson módosított - fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, a felperes

tulajdoni illetőségének 20/100-ad arányban történő meghatározását, majd ehhez igazodóan a közös tulajdon árverési értékesítés útján történő megszüntetését kérte.

Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a felperes különvagyonaként számolta el a bútorok eladási árát, továbbá a felperes szüleitől ajándékba kapott 500 000 Ft összeget. Hangsúlyozta, hogy a felperes édesapjának, tanú 3.-nak, tanú 2.-nek a felperes testvérének és tanú 4. -nak a saját testvérének - akivel haragos viszonyban van - tanúvallomásai ellentmondtak egyrészt egymásnak, másrészt önmaguknak, így azokra helytállóan ítéleti tényállást alapítani nem lehetett. Kiemelte, tanú 3. maga is elismerte, hogy az I. r. alperes fizetett a bútorok megvásárlásánál. A felperes testvére 2 x 500 000 Ft készpénz átadásáról beszélt, míg a felperes édesapja azt nyilatkozta, hogy folyamatosan kb. 5-6 000 000 régi leinek megfelelő összeg került átadásra a felperesnek, és ő nem határozott, hanem bizonytalan összegű kifizetésekről beszélt.

Az I. r. alperes álláspontja szerint tisztázatlan az is, hogy a felperes apja milyen anyagi forrásokkal rendelkezett, amellet, hogy nemcsak a felperest, hanem annak testvéreit is támogatnia kellett. Megjegyezte, hogy nem tekinthetők érdektelennek a felperessel rokonságban álló tanúk. Utalt arra is, hogy tanú 4. vallomása konkrétumokat nem tartalmaz és értesülése közvetett, mert a felperestől származik. A saját különvagyonai beruházásaira vonatkozó perbeli nyilatkozatainak a figyelembe vételét kérte, megjegyezve, ha a felperes állítólagos különvagyonai bevételeit a házra fordították, miért tettek volna másként az övéivel.

Fenntartotta a korábbi fellebbezésében foglaltakat és kérte, hogy a külön vagyonaként vegye figyelembe az ítélet tábla az 533 000 Ft összegű örökségét, a tanú 1. barátjától kapott 1 000 000 Ft ajándék összegét. Állította, hogy ezeknek külön vagyonai jellegét hitelt érdemlően igazolta.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

Az I. r. alperes fellebbezése részben, az alábbiak szerint alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást túlnyomórészt helyesen állapította meg, és abból túlnyomórészt helytálló következtetésre jutott.

Az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott Csjt. 27. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés vélelmet állít fel a közös vagyon mellett, mellyel szemben vita esetén a különvagyonot állító házastársat terheli a különvagyonai igény eredményes érvényesítéséhez szükséges bizonyítás terhe.

A Csjt. 28. §-a értelmében a vagyontárgy a szerzés időpontja, jogcíme, a vagyontárgy jellege, illetőleg megszerzésének forrása alapján minősülhet különvagyonnak.

A perbeli ..., ... szám alatti ingatlan nem vitásan a házasságkötést megelőzően az I. r. alperes tulajdonát képezte. A peres felek a házasságkötésüket követően, 1997-1998. években, 2000-ben és 2002-ben beruházási és felújítási munkálatokat végeztek az ingatlanon, melyeket - állításuk szerint - részben különvagyonai, részben közös vagyonai pénzeszközökből finanszíroztak.

Az elsőfokú bíróság az I. r. alperes házasságkötést követő különvagyonai igényét nem találta megalapozottnak, míg a felperes esetében a különvagyonaként számolta el a ...-ban vásárolt és Magyarországon értékesített két ebédlőgarnitúra és egy ülőgarnitúra eladási

árát, valamint a felperes szüleitől az építkezéshez, a nyílászárókhoz biztosított 500 000 Ft-ot.

Az I. r. alperes alaptalanul sérelmezte a fellebbezésében ez utóbbi összegek és növekményük különvagyonként történő elszámolását.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg: a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el. Tanúbizonyítás során gondosan mérlegelni kell a tanú esetleges érdekelttségét, a peres felekkel fennálló rokonsági kapcsolatát, ami azonban önmagában nem teszi mellőzhetővé a tanúk által előadottak figyelembevételét, különös tekintettel arra, hogy családjogi jogviták esetében a családtagok azok, akik legjobban, vagy akár kizárólag a családtagok azok, akik ismerik a felek személyi, vagyoni viszonyait.

Az ítéletábra a felperesi különvagyon körében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a peres felek egymással ellentétes előadásának, a kihallgatott tanúk vallomásának az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes, és a Pp. 206. § (1) bekezdésénél idézett elveknek megfelelően történt értékelése alapján állapította meg a felperesi különvagyoni hozzájárulás mértékét, mely megállapítást az I. r. alperes sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésben előadottakkal cáfolni nem tudott.

Megjegyzzi az ítéletábra, hogy az I. r. alperes személyesen jelen volt a hivatkozott tanúk (tanú 3., tanú 2., és tanú 4.) kihallgatásakor, a tanúk elfogultságát nem sérelmezte, arra nem is hivatkozott, ez okból a fellebbezésében írt „haragos viszony” - mivel a tanúvallomás elfogultságát egyéb tények nem támasztják alá - nem bír relevanciával.

Az I. r. alperes tévesen értelmezte a felperes édesapjának a tanúvallomását is, a tanú ugyanis azt nem vitatta, hogy az I. r. alperes intézte a bútorok vásárlását, ellenben azt állította, hogy a három garnitúrához ő maga biztosította a vételárát.

Ugyanakkor alappal sérelmezte az I. r. alperes az édesanyja után örökölt 533 000 Ft különvagyoni igénye elszámolásának az elutasítását. Az örökség ténye és összecszerűsége nem volt vitatott a felek között, az elsőfokú bíróság mindössze az örökségnek a beruházás során történő felhasználását nem találta bizonyítottnak.

Az ítéletábra álláspontja szerint azonban az I. r. alperes által a testvérétől megkapott első részlet a ... gépkocsi eladását követően is megtartotta a különvagyoni jellegét. A felek jövedelmi, vagyoni viszonyai, az építkezés forráshiánya szintén alátámasztják az I. r. alperesnek azt a hivatkozását, hogy az örökség felhasználást nyert az építkezés során.

A második részlettel összefüggésben pedig bár az a megállapítása helytálló az elsőfokú bíróságnak, hogy a felek 1998. tavaszán költöztek be az ingatlanba, azonban ebből a tényből okszerűen a felhasználás hiánya nem vezethető le, mivel az ingatlan ekkor ugyan beköltözésre alkalmas volt, de közel sem készállapotú.

A bíróságnak a perbeli esetben gondoskodnia kell a vagyoni igények rendezésénél arról, hogy egyik fél se jusson méltánytalan vagyoni előnyhöz, márpedig a Csjt. 31. § (5) bekezdésében foglalt méltányos elbírálás elvét is sértené, ha a felperes oldalán a különvagyona megtérülésre okot adó módon elszámolásra kerülne, míg az I. r. alperesi különvagyon - különösen öröksége - megtérülésre okot nem adó módon mellőzésre.

Az elsőfokú bíróság alappal mellőzte ugyanakkor a szántóföldi földterület eladásából származó 300 000 Ft vételár különvagyonként történő elszámolását. Túl azon, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy a vételár kifizetésére 1999-ben került sor, ezáltal pedig az alperes nem bizonyította a vételár építkezés során történő felhasználását, kérdéses a vételár vagy annak egy részének különvagyoni jellege is. Egyrészt a különvagyon haszna a Csjt. 27. § (1) bekezdés második mondata szerint közös vagyont képez, így a termés 80-100 000 Ft ellenértéke, mely a vételárba beszámításra került, közös vagyonként lett volna értékelhető, másrészt pedig, ha jogellenesen jutott az I. r. alperes a vételárhoz vagy annak egy részéhez, a jogellenes magatartásából származó vagyoni előny is a közös vagyont gazdagítja.

Az ítéletábla sem találta alaposnak a tanú 1.-től kapott pénzösszeg különvagyonként történő elszámolását. Az elsőfokú bíróság döntésének indokolása annyiban kiegészítésre szorul, hogy tanú 1. tanúvallomásában ugyan igazolta a kb. 1 000 000 Ft összeg átadását az I. r. alperesnek, azonban tanúvallomása alapján tényként állapítható meg az is, hogy az összeg átadása nem ajándék címén történt, hanem a tanú szavai szerint azt a „szolgálatiért” kapta. Az I. r. alperes több ízben Erdélybe vitte autójával a tanút, segített a tanú által létesített múzeum épületének kiépítésében, berendezésében, mely visszatérő juttatás a Csjt. 27. § (1) bekezdése szerint szintén közös vagyonnak minősül.

A peres felek nem vitatták az elsőfokú bíróság elszámolási metodikáját, ezért az ítéletábla az általa alapul vett számítási módszer szerint az elszámolást a következők szerint módosította:

Az összbekerülés értéke 2002. évben

3 000 000 Ft

8 583 956 Ft

11 583 956 Ft volt.

alperes különvagyoni telkének értéke
felülepítmény 2002. évi műszaki értéke

I/A. Alperesi különvagyon:

- az alperes különvagyoni telkének
értéke:

3 000 000 Ft

- az alperes különvagyoni felülepítmények
értéke:

3 341 110 Ft

- az alperes különvagyon a beruházásnál
(anyai örökség):

533 000 Ft
6 874 110 Ft

I/B. Felperesi különvagyon:

- a felperes különvagyonának értéke:

1 180 000 Ft

II. Közös vagyon:

- közös ráfordítás:

(összbekerülési költség - I/A. - I/B.)

3 529 846 Ft

Alperes tulajdoni hánya:

- különvagyon:

6 874 110 Ft

- közös ráfordítás fele összege:

1 764 923 Ft
8 639 033 Ft,

mely a 11 583 956 Ft-nak a 373/500-a.

A felperes tulajdoni hányada:

- különvagyon:

1 180 000 Ft

- közös ráfordítás fele:

1 764 923 Ft
2 944 923 Ft,

amely a 11 583 956 Ft-hoz viszonyított arányban kifejezve 127/500.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét pedig a fentieknek megfelelően a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta. Ennek megfelelően módosította az ingatlanügyi hatóság megkeresését, illetve az árverés során befolyó vételár felosztását is.

Az ítéletábra a másodfokú eljárásban a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján - figyelembe véve a felek peresztességének-pernyertességének arányát, valamint azt, hogy a felperes jogi képviselője írásbeli ellenkérelmet nem terjesztett elő - állapította meg, hogy a peres felek a másodfokú eljárással felmerült költségeiket maguk kötelesek viselni.

A felperes és az I. r. alperes teljes személyes költségmentességére tekintettel „ A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” című 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján a le nem rótt illetéket az állam viseli.

Debrecen, 2010. április hó 27. napján

Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk a tanács elnöke, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk előadó bíró, Cógoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó